

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. K.,** zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 1. 2016, č. j. 18 A 13/2015 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2015, č. j. OAM-178/LE-VL18-VL18-PS-2015, kterým byla stěžovateli uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách podle § 46a odst. 1 písm. a), c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), až do vycestování, maximálně však do 7. 3. 2016.

II.
Podstatný obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel napadá rozsudek z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Konkrétně stěžovatel namítá, že žalovaný a krajský soud nezohlednili, že žije na území České republiky spořádaným rodinným životem se svojí družkou A. M., s níž očekává narození dítěte, které si přejí do budoucna vychovávat na území České republiky, přičemž dítě má právo na výchovu obou rodičů. S družkou si přejí žít společně do doby realizace soudního a správního vyhoštění, neboť oba odloučením v době těhotenství družky velmi trpí. Stěžovatel a jeho družka mají na území České republiky vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí, které zahrnuje kvalitní bydlení, stravu a finanční prostředky, přičemž jsou na sebe citově fixováni. Stěžovatel má za to, že jeho další setrvávání v zajištění je nedůvodné a nezákonné, když má vytvořeny všechny podmínky pro to, aby bydlel u své družky, která s ohledem na své těhotenství potřebuje jeho přítomnost a podporu. Stěžovatel si je vědom skutečnosti, že na území České republiky pobýval v rozporu s uloženým vyhoštěním, avšak došlo k tomu tak, že s touto skutečností nebyl včas seznámen a nebyl si vědom, že porušuje právní řád České republiky. S ohledem na rodinné poměry stěžovatele (těhotenství jeho družky, která mu v České republice poskytuje zázemí) neexistuje obava, že bude průběh správního řízení ztěžovat, přičemž má sám dostatek finančních prostředků, které mu umožňují vycestování a protiprávního jednání se již nedopouští. Rozhodnutí žalovaného je spekulativní a není podloženo důkazy, proto je dosavadní zajištění stěžovatele nedůvodné.

Stěžovatel trvá na tom, že žalovaný a krajský soud dostatečně neobjasnili důvody, které vedly k vydání rozhodnutí o jeho zajištění. Žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, neboť nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, neboť řádně neprovedl všechna šetření k objasnění všech okolností rozhodných pro posouzení věci. Rozhodnutím o zajištění je nepřiměřeným způsobem zasahováno do jeho soukromého a rodinného života, do života jeho družky i do života dosud nenarozeného dítěte, kteří v důsledku rozhodnutí žalovaného velmi trpí.

Stěžovatel rovněž namítá, že argumentace krajského soudu neodpovídá platné právní úpravě a koliduje se směrnicí Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, která v čl. 9 odst. 6, 7 stanoví, že status dlouhodobě pobývajících rezidentů z třetích zemí mimo Evropskou unii se pozbytím faktického oprávnění k pobytu nemění, a je vždy nutno pečlivě zvažovat vazbu rezidenta na členskou zemi Evropské unie, v tomto případě Českou republiku. K tomu v projednávané věci nedošlo.

Dále stěžovatel uvedl, že ačkoli to není nyní předmětem řízení, je zde dle jeho názoru kompetenční spor, protože o statusu stěžovatele ve smyslu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodují současně dva správní orgány, tj. Policie České republiky a Ministerstvo vnitra.

III.
Vyjádření žalované ke kasační stížnosti

Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, neboť má za to, že napadený rozsudek byl vydán v souladu s právními předpisy a uplatněné kasační námitky nejsou důvodné. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem o azylu, zjistil skutečný stav věci a stěžovateli po právu uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Stěžovatel pobýval v České republice neoprávněně, nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění a nerespektoval ani rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 2. 2015, sp. zn. 2 T 236/2014, kterým mu bylo uloženo soudní vyhoštění. Se stěžovatelem bylo dne 14. 10. 2015 zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. d) zákona o azylu a byl mu vystaven výjezdní příkaz s platností do 12. 11. 2015. Stěžovatel vědomě pobýval v České republice bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, přičemž na území České republiky spáchal tři úmyslné trestné činy a je veden v evidenci nežádoucích osob. Žalovaný poukázal na účelovost stěžovatelem podané žádosti o mezinárodní ochranu, neboť o mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku svého zadržení policií, zahájení řízení o správním vyhoštění a jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za prokázané, že po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců by stěžovatel mohl ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť u stěžovatele lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu České republiky.

Dále žalovaný dodal, že stěžovatel byl zajištěn policií a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců z důvodu jeho nelegálního pobytu v České republice, následně byl v rozhodnutí žalovaného aplikován § 46a zákona o azylu. Stěžovatel posléze nechtěl setrvávat v zařízení pro zajištění cizinců, proto vzal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět a předmětné řízení bylo dne 9. 12. 2015 zastaveno. V důsledku uvedeného bylo se stěžovatelem Policií České republiky provedeno přezajištění, které je vedeno podle zákona o pobytu cizinců. Nejde tedy o kompetenční spor. Stěžovatel podal proti rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobu, o které dosud nebylo rozhodnuto.

Žalovaný uvedl, že se vypořádal se všemi námitkami stěžovatele a odkázal na své rozhodnutí, spisový materiál a vyjádření k žalobě.

IV.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a s ní související námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

žalovaného, neboť v případě zjištění její důvodnosti by tato okolnost bez dalšího musela směřovat ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět krajskému soudu, popř. též ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře několikráte. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130 (všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v němž konstatoval: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ Rovněž tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, zdejší soud uvedl: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“ Obdobně též v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, soud konstatoval, že „*pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ (dále též viz např. rozsudek ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, rozsudek ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011 - 326 etc.). Výše uvedené závěry platí obdobně také pro rozhodnutí správních orgánů.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu neshledal nepřezkoumatelným, když odpovídá požadavkům výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, neboť je z něj zjevné, jak krajský soud ve věci rozhodl, své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový stav a vycházel přitom z obsahu správního spisu a informací v něm uvedených. Ani žalovanému nelze vytknout, že by skutkový stav zjistil nedostatečně, popř. že by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak tvrdil stěžovatel.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, ve znění účinném v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se

domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z kasační stížnosti stěžovatele je zjevné, že nerozlišuje mezi zajištěním podle § 46a odst. 1 písm. a), c) zákona o azylu a zajištěním za účelem vycestování podle § 124b zákona o pobytu cizinců. Jde o rozdílné instituty, které se řídí různými právními předpisy a rozhodují o nich jiné správní orgány, jak ostatně zmínil žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu se podává, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 11. 2015, č. j. KRPA-457793-20/ČJ-2015-000022, byl stěžovatel zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o azylu za účelem vycestování. Doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Následně stěžovatel dne 16. 11. 2015 požádal o mezinárodní ochranu a žalovaný nyní napadeným rozhodnutím ze dne 20. 11. 2015, č. j. OAM-178/LE-VL18-VL18-PS-2015, uložil stěžovateli povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách podle § 46a odst. 1 písm. a), c) zákona o azylu až do vycestování, maximálně však do 7. 3. 2016.

K tzv. „přezajištění“ cizince podle zákona o azylu, v tehdejším znění, docházelo za situace, kdy cizinec zajištěný podle zákona o pobytu cizinců podal v době zajištění žádost o udělení mezinárodní ochrany a byl-li dán některý z případů předvídaných v § 46a odst. 1 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu. V dané věci žalovaný dovodil, že je důvodné se domnívat, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Proto mu uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. K omezení osobní svobody stěžovatele tak došlo v režimu zákona o azylu, zatímco zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců bylo v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončeno.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že napadeným rozhodnutím žalovaného byl stěžovatel zajištěn nejen podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu, ale také podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, tj. z důvodu, že nebyla spolehlivě zjištěna jeho totožnost. Z obsahu napadeného rozhodnutí s přihlédnutím obsahu spisu je ovšem naprosto zjevné, že důvod zajištění spatřoval žalovaný výlučně ve skutečnosti, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu a o totožnosti stěžovatele neměl pochyb. Uvedená zjevná nesprávnost ovšem nemá bez dalšího za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Ostatně ani sám stěžovatel v tomto směru žádné námitky nevznáší.

Otázkou výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, ve znění účinném od 1. 5. 2013, se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, publikovaném pod č. 2950/2014 Sb. NSS, přičemž v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „*za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální*

okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci". (viz rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 - 22, a ze dne 8. 4. 2015, č. j. 5 Azs 57/2015 – 18).

Ze závěrů uvedených v citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu vycházel zdejší soud i při posuzování kasačních námitek uplatněných v předmětné kasační stížnosti, byť žalobou napadené rozhodnutí spadá na rozdíl od citované judikatury Nejvyššího správního soudu již do období po 20. 7. 2015, kdy vypršela lhůta pro transpozici nové přijímací směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu) a zároveň do období před 18. 12. 2015, kdy nabyla účinnosti novela zákona o azylu provedená zákonem č. 314/2015 Sb. Stěžovatel totiž v tomto směru žádné relevantní námitky neuplatnil.

V případě stěžovatele je nesporné, že již v minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění, a to rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké police, ze dne 18. 2. 2014, č. j. KRPA-56963-117/ČJ-2011-000022 (žalobu stěžovatel proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 8. 2014, č. j. 4 A 32/2014 – 39, a kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 1. 2015, č. j. 3 Azs 198/2014 - 24). Nejvyšší správní soud ovšem v rozsudcích ze dne 16. 12. 2013, 5 Azs 17/2013 - 22, a ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50, vyjádřil názor, že samotný nelegální pobyt cizince ve spojení s mařením rozhodnutí o správním vyhoštění nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Z rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu však dále vyplývá, že stěžovatel představuje podle jejich názoru nebezpečí pro veřejný pořádek nejen z důvodu nelegálního pobytu na území České republiky, ale zejména proto, že opakovaně páchal úmyslnou trestnou činnost, pro kterou byl také pravomocně odsouzen, a bylo mu uloženo rovněž soudní vyhoštění. Žalovaný se touto otázkou zabýval na str. 2 až 3 svého rozhodnutí a krajský soud na str. 4 až 5 napadeného rozsudku. Jejich rozhodnutí proto nelze mít v tomto směru za nepřezkoumatelná.

V nyní projednávané věci je ve vztahu k protiprávnímu jednání stěžovatele na území České republiky nepochybné, že stěžovatel byl již třikrát pravomocně odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, a to pro pokus krádeže podle 205 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 21 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník") trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. 44 T 33/2014, který právní moci nabyl dne 22. 5. 2014, dále pro poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 2. 2015, sp. zn. 2 T 236/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 5 To 158/2015, který právní moci nabyl dne 17. 6. 2015, a konečně opět pro krádež dle § 205 odst. 1 písm. a), d), odst. 2 trestního zákoníku trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1, ze dne 27. 3. 2015, sp. zn. 8 T 24/2015.

Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na intenzitu předchozích protiprávních jednání stěžovatele (opakovaná úmyslná trestná činnost, za kterou byl pravomocně odsouzen) mohl žalovaný a krajský soud dospět k závěru, že

stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřiměřenosti povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele, kterou rovněž neshledal důvodnou.

Také touto otázkou se žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích zabývali. Rozhodnutí žalovaného je sice v tomto směru na samé hranici přezkoumatelnosti, ale je přesto z jeho rozhodnutí (str. 3) zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný dospěl k závěru o nedůvodnosti této námitky, kterou shledal jako účelovou. Žalovaný tak zejména dovodil, že stěžovatel s ohledem na svou předchozí trestnou činnost představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, přičemž na tento závěr nemůže mít vliv ani těhotenství jeho družky. Krajský soud pak konstatoval (str. 5 rozsudku), že s ohledem na předchozí úmyslnou trestnou činnost stěžovatele a jeho nerespektování předchozích rozhodnutí o správním a soudním vyhoštění se žalovaný nemohl dopustit překročení mezí správního uvážení, a proto nejde ani o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele.

V této souvislosti je nejprve třeba opětovně zdůraznit, že stěžovatel byl zajištěn v řízení o mezinárodní ochraně podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu z důvodu nebezpečí pro veřejný pořádek. Jde o zajištění, které sleduje jiný účel než zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Omezení možnosti zajistit cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců vychází ze skutečnosti, že jeho účelem je zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, a vztahuje se na případy, kdy správní vyhoštění nelze v konečném důsledku realizovat. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, tak lze v této souvislosti konstatovat následující: *„I. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*

V této souvislosti stěžovatel také namítá, že argumentace krajského soudu neodpovídá platné právní úpravě a koliduje se směrnicí Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, která v čl. 9 odst. 6 a 7 stanoví, že status dlouhodobě pobývajících rezidentů z třetích zemí mimo Evropskou unii se pozbytím faktického oprávnění k pobytu nemění a je nutno vždy pečlivě zvažovat vazbu rezidenta na členskou zemi Evropské unie, v tomto případě Českou republiku.

Právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropské unii na území lze podle § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přiznat cizinci v rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec a) splnil podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území (§

68 zákona o pobytu cizinců), b) nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek nebo neohrozil bezpečnost státu nebo jiného členského státu Evropské unie a c) prokázal zajištění prostředků k trvalému pobytu na území podle § 71 zákona o pobytu cizinců.

Z obsahu správního spisu ovšem neplyne, že by stěžovateli byl na území České republiky povolen trvalý pobyt a bylo mu přiznáno postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, k tomuto tvrzení stěžovatel ani žádné rozhodné skutečnosti neuvádí.

Předmětná námitka stěžovatele je ovšem nedůvodná již proto, že závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, a případně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012 – 22, který se zabývá postavením dlouhodobě pobývajících rezidentů, se týkají posouzení možných překážek správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v řízení o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců za tímto účelem. Na případ zajištění stěžovatele jako žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je ovšem nelze bez dalšího aplikovat, neboť předmětem řízení o udělení mezinárodní ochrany není rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. realizace soudního nebo správního vyhoštění, na které ani řízení o udělení mezinárodní ochrany nenavazuje.

Podstatné pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu [článek 8 odst. 3 písm. e) nové přijímací směrnice 2013/33/EU] je posouzení otázky, zda cizinec (v tomto řízení stěžovatel) představuje nebezpečí pro bezpečnost státu. V projednávané věci je odpověď na tuto otázku kladná, jak výše rozvedeno. Na tomto závěru nic nemění ani námitka stěžovatele, že jeho družka je těhotná a je mu ochotna a schopna poskytnout potřebné zázemí, když v současné době se již stěžovatel trestné činnosti nedopouští. Tvrzení stěžovatele o tom, že se nyní trestné činnosti nedopouští (resp. do budoucna dopouštět nebude), se ovšem ani Nejvyššímu správnímu soudu nejeví jako dostatečně věrohodné, neboť z jeho předcházejícího jednání, kdy se opakovaně dopouštěl úmyslné trestné činnosti, naopak plyne dlouhodobá neochota stěžovatele respektovat právní řád České republiky. Potenciální hrozba stěžovatele pro veřejný pořádek České republiky přitom dosahuje takové intenzity, že se jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu nejeví ani jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V projednávané věci není sporné, že stěžovateli již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění a soudní vyhoštění. Stěžovatel ovšem přesto budoval a rozvíjel svůj rodinný život již v době, kdy si musel být vědom svého nelegálního pobytu. Zajištění představuje omezení osobní svobody a jde proto z povahy věci vždy o zásah do rodinného a soukromého života zajišťovaného cizince (stěžovatele). Zajištění ovšem neznamená ztrátu kontaktu zajištěného cizince s jeho rodinnými příslušníky, když podle čl. 10 odst. 4 nové přijímací směrnice 2013/33/EU je povinností členských států zajistit, aby rodinní příslušníci mohli se žadatelem o mezinárodní ochranu komunikovat a navštěvovat jej v podmínkách, které respektují soukromí. Podle § 81 odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o azylu má cizinec ubytovaný v přijímacím nebo pobytovém středisku právo přijímat návštěvy, přijímat balíčky a peníze a přijímat a na svůj náklad odesílat písemná sdělení. Námitky stěžovatele ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu nejsou důvodné.

Nad rámec důvodů tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dodává, že i v případě zajištění stěžovatele za účelem jeho správního vyhoštění, což není předmětem této věci, by bylo podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva nutné (ne)přiměřenost

vyhoštění (a tedy i s ním související možnost zajištění, jak výše rozvedeno) vůči soukromému a rodinnému životu cizince posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které ovšem patří mimo důvodů imigrační historie (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a veřejného pořádku (srov. rozsudek ESLP dne 31. 1. 2006 ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99) také posouzení, zda byl rodinný život založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě je zásah do soukromého a rodinného života cizince v podobě vyhoštění nepřiměřený pouze výjimečně (viz rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva prohlašovány za nepřijatelné pro zjevnou neopodstatněnost, a to i samosoudcem (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).

Na základě uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za správný závěr krajského soudu a žalovaného o existenci důvodné obavy, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že by jeho zajištění bránily jeho osobní a rodinné poměry.

V.
Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů dospěl kasační soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 12. února 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu